

Minister kan vide, hvorledes Sagen kunde være gaaet for to Aar siden, begriber jeg ikke; thi den ærede Minister kan i det højeste vide, at han vilde modsætte sig en saadan Lov, men saa kunde den ærede Minister være gaaet af. Ja, ganske vist er det i Danmark længe siden, at en Minister er gaaet (Indenrigsministeren: Landsstinget var jo gaaet med). Ja, det ved den ærede Minister ikke noget om. Vi havde Medlemmer i Udvalget, der forhandlede med Landsstinget (Indenrigsministeren: Gemmeligt?) Nej, det var Højremedlemmer, der forhandlede med Højremedlemmer af Landsstinget; vi andre havde ikke det sjerneeste at gøre, dermed. Dette maatte dog være tilladt og har altid være tilladt. Det er i øvrigt karakteristisk, at den ærede Minister interesserer sig for sine ny Partifæller, at han søger her at finde noget, som maasse kan være en Mistænkeliggjørelse af andre. Det er en Interessse, som jeg synes, at den ærede Ordfører fortjener af Ministeren. Jeg skal imidlertid ikke komme ind derpaa, men kun sige, at jeg ser ikke, at der er noget urimeligt i Mindretallets Stilling til denne Lov. Vi stemme for Loven, fordi den i sine Bestemmelser om Forpligtelserne for Sygekasserne er hensigtsmæssig og brugelig, og fordi der foreligger et Tilfud, som de nuværende Sygekasser kunne bruge, og fordi man til sidst maa vente, at den i Tingene boende Fornuft vil kræve, at dette Tilfud bliver forhøjet, efterhaanden som Sygekasserne trænge dertil, og det er min Overbevisning, at de snarest ville trænge dertil. Jeg kan ikke have anden Overbevisning efter de Tal, der foreligger, og om det skulde være anderledes, kan jeg ikke faa oplyst af den ærede Minister; thi han siger, at han ikke ved noget derom.

Indenrigsministeren (Sjagerslev): Det ærede Medlem siger, at naar man vil nævne dette Lovforslag som en Del af en social Lovgivning, saa skal Lovforslaget løse det paagældende Spørgsmaal; ellers kan man ikke kalde det en Del af den sociale Lovgivning. Jeg er tilbørlig til at tro, at det ærede Medlem har Ret deri. Men hvad forlanger det ærede Medlem, for at vi skulle kunne sige, at Spørgsmaalet er løst? Forlanger det ærede Medlem, at Spørgsmaalet skal være løst i Princippet, eller at det skal være løst for alle Tider? Det ærede Medlem kan virkelig ikke forlange andet, end at Spørgsmaalet skal være løst i Princippet, og det er i § 11 løst i Princippet. Det er det, som det ærede Medlem ikke vil se. Jeg

skal ganske kort rekapitulere, hvorledes Stillingen har været. Da Lovforslaget kom frem for 4—5 Aar siden, eller hvorlænge siden det nu er, indeholdt det Bestemmelse om, at Bidraget til Sygekasserne skulde efterhaanden gaa over paa Kommunerne, medens Staten dog skulde hjælpe til i Begyndelsen. Derfra gik man over til det Princip, at Bidraget skulde deles mellem Staten og Kommunen, og det blev slaaet fast i Løbet af nogle Aar. Nu er det slaaet fast, at Staten alene skal bide Bidraget. Kan det ærede Medlem paavise mig noget andet Land, hvor det er slaaet fast, saa skal jeg være ham meget forbunden. Princippet er altsaa Spørgsmaalet løst derved. Fordi man af andre, af finansielle Hensyn, har ønsket en Begrænsning derfor, kan det ikke siges, at Spørgsmaalet ikke er løst i Princippet. Det Krav, som det ærede Medlem stiller derfor, er altsaa fyldestgjort, og han er nødt til at erkende, at denne Lov bliver en Del af den sociale Lovgivning. Jeg tør ikke sige, at Lovforslaget ved Behandlingen i Landsstinget er ført tilbage til Regeringens Affattelse. Jeg har peget paa, at § 17 er i alt Fald væsentlig ført tilbage til Regeringens Affattelse, og det har jeg altid hævdet som ønskeligt; altsaa er der deri god Mening. Jeg forlanger ikke at have talt smukke Ord, som det ærede Medlem sagde, der ikke betyde noget, men klinge. Nej, det er min oprigtige Mening, naar jeg er gaaet med til at gaa bort fra Tvangsbestemmelser i dette Lovforslag. Det ærede Medlem ved godt, at fra først af stod der en Bestemmelse, som hævede Folks Ret til at gaa over fra en Sygekasse til en anden. Der er meget lidt tilbage af den. Man er gaaet over til Frivillighed, der er givet Frivillighed for Sygekasserne, Afgang til en vis fælles Administration. Naar man gør det, gør man det, kun i Tillid til, at der staar noget bag ved denne Bevægelse, og at Sygekasserne ikke ville havne i det mest begrænsede Syn, saa at ikke andre maa faa Del i dette Gode. Jeg har ikke villet lægge det højere op, end jeg har gjort, og jeg vedkender mig det; thi vedkendte jeg mig det ikke, maatte jeg modsætte mig, hvad Folketingsret krævede, og hvad ogsaa det ærede Medlem har været med til at kræve. Jeg vil slutte med at sige, at denne Lov er ganske vist fremsat af Regeringen og er behandlet i det andet Ting, og baade Regeringen og det andet Ting have havt væsentlig Indflydelse paa dens Affattelse, men Folketinget har paa mange Punkter givet den sit Særpræg og ganske særlig paa det Punkt, her er Tale om.